

Gladys Davis a David Kahn

Můj život s Edgarem Caycem

Příběhy Gladys Davisové Turnerové
a Davida Kahna

Eko-konzult

Edgar po chvíli začal hovořit: „Ano, máme zde tyto záznamy. Duše vstoupila do těla večer (Gladys se od své matky dozvěděla, že se narodila mezi jednou a třetí hodinou po půlnoci. Duše údajně do těla vstoupila několik hodin předtím.).

Spící Edgar odpověděl: „Ano, máme zde tyto informace.“ Uvedl, že touhy v tomto životě mají kořeny v předchozích životech v Atlantidě a v Persii a že sobecké já musí být eliminováno. Boyd, k němuž cítila obzvláštní náklonnost, s ní žil v Egyptě. Gertrudu znala v Egyptě, Persii a v Arábii a nyní se „mohou jedna pro druhou stát oporou“.

Příběh Gladys Davisové

Kapitola 1

Selma

V kanceláři Tissierova železářství nepanovala příliš radostná atmosféra. Onoho srpnového dne v roce 1923 měla Gladys Davisová pocit, že jí život utíká mezi prsty a že musí existovat něco lepšího, než práce v zatuchlé kanceláři. Tato činnost jí připadala čím dál méně snesitelnější.

Nepochybovala o tom, že za hranicemi Selmy by našla cosi více, než jen svět seznamů hřebíků, šroubů, nýtů, pluhů a kultivátorů! A přesto den po dni usedala za psací stroj, aby se stala součástí života, k němuž neměla žádný vztah. Cítila se ztracená mezi kousky oceli a železa, lesknoucími se noži a vidličkami. Když je člověku osmnáct, stále si pamatuje na to, jak běhal naboso v trávě a plnými doušky vychutnával život.

Když se onoho úterý znovu posadila na židli a uchopila do ruky formuláře, do nichž by měla zapisovat všechno zboží, které se minulý týden prodalo, napadlo ji, že pokud by ji v práci nečekalo nic jiného, pak by bylo nejlepší se vdát a starat se o děti.

Dům plný dětí by byl nepochybně lepším údělem, než tato nudná a jednotvárná činnost, nikdy nekončící štosy korespondence o nýtech a hřebících. Přestože řada jejích vrstevníků rovněž skončila v kancelářích, život musí mít hlubší smysl. Pracovala již od patnácti let. Po ukončení střední školy byla přijata do drogerie pana Colemna, kde se díky vedoucímu panu Leonardovi Weissingerovi naučila psát na stroji. Vzhledem k tomu, že za písárku pouze zaskakovala v případě její nepřítomnosti, přijala práci písárky za sedmdesát pět dolarů měsíčně v Tissierově obchodu. Připadalo jí to jako obrovská suma.

V pět hodin odpoledne s úlevou srovnala veškeré papíry na svém psacím stole, uložila je do příslušných zásuvek a při-

ISBN 80-89044-07-7

© Gladys Davis a David Kahn, 1900

© Translation: M. Židlický, 2001

© Eko-konzult, 2001

kryla psací stroj. Ještě jeden den a přijde čtvrtek, kdy jsou v tomto malém dvacetitisícovém městě všechny kanceláře zavřeny. Otevřeno je opět v pátek a v sobotu.

Tissierovo železářství mělo vchody z ulic Water a Broad. Broad Street byla hlavní ulicí, na níž lidé kupovali zboží od farmářů, mlynářů a od prodejců dřeva. Město Selma se mohlo pochlubit čtyřmi lékárnami, biografem, knihovnou a několika kostely. Včetně kostela First Methodist, který Gladys a její rodina pravidelně navštěvovaly. Děti ze Selmy mohly po základní škole jít do Dallaské akademie nebo do Selmské střední školy.

V prvním poschodí nad Colemanovou lékárnou na Broad Street byl fotoateliér nazývaný The Cayce Art Company. Gladys tam nedávno pan L. B. Cayce vyfotografoval. Rodinu Cayceových neznala příliš dobře, neboť chodila do jiného kostela, kde pan Edgar Cayce v nedělní škole vyučoval její sestru Tiny.

Tiny, která se ve skutečnosti jmenovala Mary Frances, byla o dva roky mladší než Gladys. Ta se, stejně jako všechny děti, které Edgar Cayce vyučoval, účastnila řady projektů pro mladé křesťany a ve třídě měla nejlepší známky. Edgar byl tak, výborným učitelem, že jeho třída vyhrála řadu soutěží.

Gladys Edgara Cayceho proto znala a když se potkali, vždy spolu krátce pohovořili. Jednou přišel do drogerie, kde pracovala a řekl: „Dobré ráno, slečno Gladys!“ Leonard Weissinger odsekl: „Cayce, neflirtuj s naší sekretářkou!“

Gladys a její přítelkyně Ruth de Bardeleben, která pracovala v papírnictví, v cukrárně u zmrzliny hovořily o budoucnosti.

„Ráda bych šla na vysokou školu,“ řekla Ruth.

Gladys si časem uvědomila, že kvůli tomu, že ukončila pouze základní školu, jediné co jí zbylo, byly sny a romantické představy, živené filmy, které viděla. Děvčata spřádala plány jak to udělat, aby nemusela psát na stroji.

Vedoucí obchodního oddělení Tissierova železářství, slečna Willie Grahamová, někdy Gladys „půjčila“, aby některé jejich

produkty ukázala hostům v hotelu Princ Albert. Jednoho dne se slečna Grahamová Gladys zeptala, zda by nechtěla zapsat jasnovidný výklad, jenž odpoledne poskytne pan Cayce. Gladys si okamžitě vzpomněla na pana L. B. Cayceho, který ji vyfotografoval. Nenapadlo ji, že se jedná o vysokého příjemného učitele nedělní školy. Slíbila paní Grahamové, že jí dá včas vědět. Když odcházela z práce, Ruth se usmála, když jí Gladys řekla: „Slyšela jste o výkladech pana Cayceho, že? Údajně je schopen stanovovat diagnózy lidí, o nichž nic za bdělého stavu neví a navrhnout příslušnou léčbu. Když se jeho radami řídí, většinou se uzdraví.“

Doma Gladys řekla o návrhu paní Grahamové své matce Annie Davisové. Tato milá paní se na nejstarší dceru podívala a zeptala se:

„Komu bude výklad poskytnut?“

„Malému synovci slečny Grahamové. Od narození trpí řadou potíží.“

„Chudinka. Nikdy jsem ho neviděla, ale z toho, co jsem se o panu Caycem doslechla, pokud mu nepomůže on, pak už mu nejspíše nepomůže nikdo!“

„Myslíš si tedy, že bych tam měla jít?“

„Tuto příležitost bych si nedala ujít za žádnou cenu!“

Po svačině tedy spolu se slečnou Grahamovou vešly do ateliéru, kde v té době již bylo mnoho lidí. Tucet dívek a žen se pokoušel získat práci písařky u pana Cayceho. „Potřebuje jednu spolupracovnici, neboť hodlá poskytovat několik výkladů denně,“ řekla slečna Grahamová.

Když se Gladys rozhlédla po místnosti, spatřila učitele nedělní školy. Usmáli se na sebe. Vedle něho seděl jeho otec pan L. B. Cayce. Později se dozvěděla, že Cayce Art Company patřila Edgarovi a že jeho otec mu pouze pomáhal. S retušemi mu pomáhala jeho manželka Gertruda Cayceová. Manželé Cayceovi se svými dvěma syny, šestnáctiletým Hugh Lynnem a pětiletým Edgarem Evansem, žili v domě vedle ateliéru. Gertruda a její dva chlapci však v místnosti nebyli.

Zdalo se, že se pětáctýřicetiletý Edgar snažil poznat, v jakém duševním rozpoložení se nachází a že s tím, co spatřil, byl spokojen. Uchopil malý stolek a postavil ho před ní. Ostatní již se zápisníky a tužkami seděly u svých stolků.

Pak si Edgar Cayce lehl na pohovku. Jeho otec se posadil vedle něj a krátce hovořil o synovci paní Grahamové. Čekajíce na to, co se bude dít dál, si Gladys pomyslela, co asi tento muž může pro toto dítě udělat. Zmíněného chlapce neznala, nicméně jejím úkolem bylo zaznamenat informace, které by mohly významným způsobem ovlivnit jeho budoucnost.

Ostatní, stejně jako ona sledovaly, jak se Edgar Cayce uvolnil a zavřel oči. Měly dojem, že má v úmyslu si na chvíli před zraky všech přítomných zdřímnout. Po několika minutách se zdálo, že usnul. Nato začal hovořit jeho otec. Tichým hlasem Edgara požádal, aby prohlédl tělo malého chlapce, popsal jeho stav a poté navrhl, jak by se mu mohlo pomoci. „Ano,” začal Edgar, „máme zde toto tělo...”

Tucet tužek se dal do pohybu. Gladys se snažila zaznamenat každý pojem, přestože některá slova slyšela poprvé. Její údiv se stupňoval. „Nyní zjišťujeme, že v tomto systému existují abnormální podmínky,” řekl Edgar Cayce. „Je možné je napravit. Souvisejí s nervovým systémem...”

Co se přísunu krve týče, občas se do mozku dostává příliš velké množství krve...” Výklad poté doporučil použití „Abrahmsova cykloklastu

Když Edgar Cayce spolu s Davidem Kahnem odjeli do Texasu hledat naftu, Edgarův otec se ujal vedení fotografického studia. Když tato dvě půvabná děvčata fotografoval, netušil, že jedna z nich se později stane Edgarovou písařkou.

– příslušné elektrody by měly být umístěny na pupek, a na zápěstí a na sedmém dorsálním.” Vibrace Abrahmsova cykloklastu měly být aplikovány každý třetí den. Gladys se cítila čím dál uvolněnější a zcela se soustředila na slova spícího muže. Cosi jí k němu přitahovalo. Jako by to byl člen její vlastní rodiny. Měla pocit, že k tomuto momentu ji přivedl osud.

Vnímala pouze to, co Edgar říkal. Vše ostatní, co se kolem ní dělo, vůbec nebrala na vědomí. Když psala jednu část, její mysl jí říkala – „Nevadí, když tomu co píšeš nerozumíš, snaž se být hlavně přesná... život tohoto chlapce lze zachránit...!”

Vypadala jako všechny ostatní. Byla jednou z mnoha písařek, snažících se dostat práci. Po výkladu se všechny postavily a protáhly. Edgar jim řekl, že jim dá vědět co možná nejdříve. Jakmile se mu naskytne možnost si zápisy výkladu přečíst. „Děkuji vám. Ozvu se brzy.”

Když Gladys odcházela, všimla si podivného výrazu jedné písařky. „Co se stalo?” zeptala se.

„Nebudu přijata!”

„Proč ne?”

„Byla jsem šokována natolik, že jsem nebyla schopna vůbec psát!”

Gladys své dvě kopie výkladu dala slečně Grahamové. Přitom zdůraznila „Nepokouším se najít nové zaměstnání, práci již mám.” Později se jí její přítelkyně Ruth Grahamová zeptala: „Jak to šlo?” Posadily se do trávy pod korunu javoru a Gladys odpověděla: „Dobře, poslouvej,” a přečetla jí své poznámky, sestávající z podivných slov a frází. Ruth pečlivě naslouchala. „Některé anatomické výrazy znám,” řekla. „Jak podivné pro úspěšného fotografa.”

„Nebylo to divné,” namítla Gladys.

„Jaký druh člověka je pan Cayce?”

Gladys se usmála: „V jeho přítomnosti jsem se cítila velmi dobře. Dokonce mne z jakéhosi důvodu přitahoval. Měla jsem pocit, jako bych ho znala odjakživa.”

Slečna Grahamová nejlepší přepisy výkladů odevzdala panu Caycemu. Jednu kopii si nechala pro ošetřujícího lékaře

svého synovce. Když se vrátila, řekla Gladys: „Pokud bys pro pana Cayceho chtěla pracovat, rád by s tebou mluvil.“

Gladys byla trochu překvapena. „Všechny tyhle další dívky... a chce mne?“

„Zdá se, že jsi odvedla nejlepší práci.“ Usmála se. „Věděla jsem to.“

Když Gladys znovu vstoupila do ateliéru Edgara Cayceho vyšel z tmavé komory. Utíral si ruce ručníkem. Jeho prsty byly od chemikálií používaných k vyvolávání filmů hnědé.

„Jak se máte slečno Gladysová?“ zeptal se. „Jsem rád, že jste přišla.“

Opět cítila, že ji s tímto mužem spojuje jakési pouto starého přátelství. Jeho přítomnost v ní vzbuzovala nejasné vzpomínky z dávné minulosti. Tento pocit byl natolik slabý, že se snažila vzpomenout, odkud ho zná.

„Líbil se nám způsob, s jakým jste si s výkladem poradila. Potřebujeme sekretářku na plný úvazek.“

„Měla bych o toto místo zájem.“

„Dobře.“ Pohybem ruky jí ukázal, aby se posadila. „Je zde však problém,“ pokračoval laskavým hlasem. „Budeme hodně cestovat. Budeme jezdit do New Yorku a do dalších míst. Nebude vám to vadit?“

„Vůbec ne, spíše naopak. Velmi ráda cestuji!“

Usmál se. „Už žádné nýty a hřebíky, co?“ Překvapeně se podívala do jeho modrošedých očí. S pobavením sledoval její reakci. Zasmála se a odpověděla: „Musel jste mi číst moje myšlenky!“

Věděla, že konečně našla, co tak dlouho hledala. To je její osud, práce určená právě pro ni – k tomuto muži se obrátila stejně, jako se slunečnice obrací ke slunci.

Kapitola 2

Dobrá duše

10. září 1923 v 8.45 Gladys vešla do vchodu Cayceho Art studia na Broad Street. Tentokrát si okolí všímala pozorněji. Bylo tomu snad proto, že měla úzce spolupracovat s rodinou Cayceových? Když prošla chodbou, na jejíchž stěnách visely fotografie místních občanů a po schodech vyšla do prvního poschodí, ocitla se před velkým zrcadlem. Spatřila v něm vysokou, pohlednou dívku s modrýma očima a vlnitými vlasy.

Otevřela jí Edgarova manželka Gertruda Cayceová. Tato štíhlá třiačtyřicetiletá brunetka s řeckým profilem ji krátce seznámila s tím, co ji čeká a dodala, že retušování negativů značně namáhá její oči.

Uvedla Gladys do čekárny, kde byla pohovka, stůl a velké okno s výhledem do ulice. Gladys zjistila, že bydleli v jedné části prvního patra sestávající z malého obývacího pokoje, dvou ložnic, kuchyně a koupelny. Zbytek tvořilo fotografické studio a místnosti, v nichž Edgar pracoval. Na stěnách byly fotografie. Mezi nimi několik snímků dětí, Hugh Lynna a Edgara Evanse. Náhle do studia přišel malý Edgar Evans. Upadl na zem a začal se škrábat na tváři. Paní Cayceová jej odvedla do koupelny, aby mu omyla obličej, a pak jej představila Gladys. Upřeně se díval na tkaničky svých bot. „Řekni slečně Davisové o své nové knížce,“ napověděla mu.

Odešel, našel zmíněnou knihu a přinesl ji ukázat. „Možná, že bych ti z ní někdy mohla číst? nabídla se Gladys. „Moji bráškové jsou zatím tak malí, že když jim čtu z knížky, nevydrží mne poslouchat dlouho.“

Usmál se na ni. Gladys byla přijata do rodiny.

Během prvního týdne se obě ženy staly dobrými přítelkyněmi. Gertruda či „Muddie“ Cayceová, jak jí říkali nejbližší přátelé, vyprávěla hodně o své rodině, o prvních letech manželství v Bowling Green, o Edgarově studiu a o výkladech.